

Целокупни наратив о грађанском рату у бившој СФРЈ и БиХ, по ком су Срби ”агресори” а сви други ”жртве” почива на дезинформацијама, тј. по ономе што се данас назива лажним вестима. Једна до тих дезинформација, односно лажних вести, је да је Република Српска, преко својих институција, сама признала наводни ”геноцид” у Сребреници. Ова књига-документ ту лажну конструкцију разбија у парампарчад, у исто време разоткривајући и актере са српске стране који су - и то се мора рећи, иако не може да буде оправдање - под снажним притиском западних сила, оличених у тадашњем Високом представнику за БиХ Педију Ешдауну, учествовали у тој нечасној работи лажног националног ”самооптуживања”. У Републици Српској су учестали позиви, и то са највиших места, да Народна скупштина Српске поништи спорни Извештај Комисије Владе Републике Српске о Сребреници из 2004. године. Ова књига управо даје необориву аргументацију за то.

Александар Павић,

Политолог

Срби су за Сребреницу оптужени и осуђивани за геноцид, а међу њима и први председник Републике Српске Радован Караџић и командант ВРС, генерал Ратко Младић. Управо због тежине таквих оптужби неопходно је право и темељно сагледавање свих чињеница и околности који су довели до злочина у Сребреници, који се несумњиво десио. У том контексту је веома важно подсетити да су у сребреничком крају око 3,500 Срба, међу њима и жене, деца и старци, били уморени на најстравичније начине, у више случајева и на ритуалан начин налик каснијим убијањима злогласне Исламске државе, и то током три и по године тешких борби и рата што је претходило догађајима у јулу 1995. Ваља исто тако подсетити да је Сребреница као заштићена зона УН требала бити демилитаризована, још од пролећа 1993, што се међутим никада није догодило. Као заштићена зона Сребреница је босанским муслиманима, посве припадницима 28. дивизије ткз. Армије БиХ под командом Насера Орића послужила управо као полазна тачка за најбруталније походе на околна српска насеља и градове, у чијем је жарењу и паљењу нестало на десетина српских села. О свему томе се на Западу, а и у Хашком трибуналу, не говори, српске жртве се не спомињу, као да нису подједнако вредне помена! Тако се отвара оправдано питање, чему уствари служи Сребреница и оптужба за геноцид? Узимајући у обзир све околности, историјске и геополитичке, намеће се питање да ли то Запад жели Сребреницом самога себе да опере од своје одговорности за крвави распад бивше СФРЈ и посебно грађански рат у бившој БиХ, и да ли, након пада Берлинског зида, и краха светског поретка установљеног на Јалти 1945. године, неке западне земље желе да рехабилитују бивше Хитлерове савезнике и колаборатере, а да се жиг геноцидног народа свали са починиоца (немачког, хрватског, муслиманског и албанског) на жртву, у овом случају на српски народ? Пресуде

Хашког трибунала отварају нови низ питања. Тако остаје незапамћено да један директан учесник масовног убијања муслимана из Сребренице, Дражен Ердемовић, добије свега пет година затворске казне, а да се због тога Караџић или Младић осуде на буквално доживотне казне, мада нису никог лично убили. А генерала Младића осудили су на основу једне пуке претпоставке, без икаквог материјалног и ваљаног доказа, док су ратни злочинци попут Насера Орића ослобођени од истог тог суда, иако за њихове монстроузне злочине докази постоје на претек! Правни проблем представља и квалификација Хашког суда да је масовно стрељање ратних заробљеника геноцид (а тек је питање ко је издао наредбу за тако нешто, односно *сui bono*). Поред тога је проблематична и сама бројка сребреничких жртава, која се више него очито користи у пропагандне и дневнополитичке сврхе, а варира у разним Хашким пресудама. Зато председник Републике Српске Милорад Додик са пуним правом и захтева поништење раније, под страним притиском и уценама, донесеног извештаја Владе Републике Српске из 2004. године о Сребреници, јер је више него очигледно да је Западу стало да се по свакој цени баш српски народ окриви и жигоше као геноцидни и злочиначки, а тиме и сама РС, ваљда са циљем да се иста укине. Зато и јесте неопходна ова књига коју је приредио Стефан Каргановић, и која обилује новим прилозима, како би се широј јавности пружила што потпунија и исправнија слика о дешавањима у Сребреници, и то за време трајања целог рата, јер прве сребреничке жртве су били Срби. Њима и њиховом вечном помену дугујемо да се расветли цела прича око Сребренице, а ова књига је један важан допринос у тој борби за правду и праву истину!

Др Дарио Видојковић,
историчар из Регензбурга, Немачка

Геноцид у Босни и Херцеговини није се догодио, барем не у рату 1992-95, за разлику од оног стварног из 1941-45. Исправка србофобне пропагандне верзије збивања у источно-босанској енклави, стога представља моралну обавезу сваког човека коме се гади манипулисање мртвима зарад остварења политичких циљева који немају везе с правом, правдом и истином. Извештај Комисије Владе Републике Српске 2004. године, међутим, није исправка него сервилна потврда, и то са највише инстанце на српској страни, те злобно исконструисане пропагандне верзије.

Адекватног контра-удара са српске стране на тај срамни чин – још увек нема. Снебивањем да се афирмише истина науштрб „сребреничког мита“ као да се имплицитно ставља до знања такозваној међународној заједници да су Срби кротко спремни да култ геноцида од 11. јула 1995. прихвате данас, баш као што су мит о 4, 7, или 27. јулу били принуђени да прихвате после 1945.

Митови нису неприкосновени. Примера ради, непуну деценију после Дејтона, број жртава напоскон је био срубљен са произвољне цифре од 250.000 која је годинама рутински навођена у западном свету као чињеница, на око стотину хиљада погинулих на све три стране. У случају Сребренице један свеобухватан, веродостојан и на чињеницама утемељен резиме догађаја, који би био историјски контекстуализован и правно прецизан, допринео би не само процесу помирења (кога неће скоро бити), него макар циљу утврђивања истине зарад ње саме. Што се тиче Извештаја Комисије Владе Републике Српске од 2004. године, који је предмет ове књиге – он то сигурно није.

Др Срђа Трифковић

Професор универзитета у Бањалуци